

Arrest

nr. 342 007 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. NAHON
Place G. Ista 28
4030 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 19 april 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 18 februari 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker kwam op 14 februari 2023 aan in België en diende dezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 april 2024 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgeleverd. Dit is de eerste bestreden beslissing die is gestoeld op de volgende motieven:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel op 08.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de Heer die verklaart te heten:
naam: M.*

voornaam: J.

[...]

nationaliteit Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 08.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanranding van de eerbaarheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 08.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanranding van de eerbaarheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 08.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanranding van de eerbaarheid.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan word en afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

Ook op 9 april 2024 werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel op 09.04.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : M.

voornaam : J.

[...]

nationaliteit Congo (Dem. Rep.)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 09.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brussel op 08.04.2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van aanranding van de eerbaarheid

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

2. Ontvankelijkheid

Conform artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft de Raad geen rechtsmacht voor zover de vordering betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding.

3.1. Beoordeling van het beroep tegen de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In zijn enig middel betoogt verzoeker onder meer dat de eerste bestreden beslissing onwettig is aangezien deze is afgeleverd aan een verzoeker om internationale bescherming. Hij voert aan dat de verwerende partij alleen gemachtigd is om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren bij de afsluiting van de procedure om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Hij hekelt dat de verwerende partij op het moment van zijn arrestatie en het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met zijn statuut als verzoeker om internationale bescherming.

3.1.2. In haar nota gaat de verwerende partij niet rechtstreeks in op deze grief. Wel betoogt zij dat de bestreden beslissing terecht werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet, en stelt zij nog:

“Verzoeker zal eerstdaags zijn gehoor bij CGVS hebben, zodat het CGVS een beslissing zal nemen omtrent zijn asielaanvraag.

De uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing is dus opgeschort zolang door de commissaris-generaal geen beslissing wordt genomen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming van verzoeker. Het onderzoek bij het CGVS is hangende. Bijkomend merkt de gemachtigde op dat, mocht het CGVS niet overgaan tot het erkennen of toekennen van internationale bescherming, hiertegen eveneens een beroepsmogelijkheid met schorsende werking openstaat bij de Raad op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Mocht dit beroep worden verworpen, wordt de thans bestreden beslissing weer uitvoerbaar.”

3.1.3. Artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.

§ 2. [...]

§ 3. Indien de in paragraaf 1 en 2 bedoelde vreemdeling op het moment van de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming reeds het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waaraan hij nog geen gevolg heeft gegeven, ziet de minister of zijn gemachtigde af van het nemen van een nieuwe verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel maar wordt de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven maatregel tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming opgeschort overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70.

Eenmaal de uitvoerbaarheid van de reeds gegeven verwijderingsmaatregel niet langer overeenkomstig de artikelen 49/3/1 en 39/70 is opgeschort, kan de minister of zijn gemachtigde, indien hij dit nodig acht, de termijn die aan de vreemdeling was toegekend om het grondgebied vrijwillig te verlaten verlengen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker op 24 februari 2023 in België een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) had ingediend en dat niet wordt betwist dat op het moment dat het bestreden bevel werd genomen, met name op 9 april 2024, nog geen beslissing was genomen over dit verzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna : het CGVS). Gelet op de hiervoor vermelde bepaling, kan verzoeker derhalve worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij overeenkomstig artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet in het geval van een hangende procedure om internationale bescherming niet gemachtigd is om een bevel om het grondgebied gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° af te leveren. Dit is, bij een eerste VIB zoals *in casu*, immers pas mogelijk “nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.” De eerste bestreden beslissing is dan ook onwettig. Het argument van de verwerende partij over de opschorting van de uitvoerbaarheid ervan doet daaraan geen afbreuk, nu het bevel om het grondgebied te verlaten überhaupt nog niet mocht worden genomen.

Ter zake kan ook worden gewezen op het feit dat de eerste bestreden beslissing een beslissing tot verwijdering betreft. Volgens artikel 1, §1, 6° van de Vreemdelingenwet wordt een beslissing tot verwijdering gedefinieerd als “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze definitie stemt overeen met die van “terugkeerbesluit” uit Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in het Grote Kamerarrest Ghandi van 19 juni 2018, C-181/16, het volgende gesteld aangaande een terugkeerbesluit:

“ 36 Om te beginnen moet worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat in het hoofdgeding aan de orde is, een terugkeerbesluit in de zin van artikel 3, punt 4, van richtlijn 2008/115 is, zoals ook de verwijzende rechterlijke instantie heeft opgemerkt in haar verzoek om een prejudiciële beslissing. Het begrip „terugkeerbesluit” wordt in die bepaling gedefinieerd als de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

37 Richtlijn 2008/115 is volgens artikel 2, lid 1, van toepassing op illegaal op het grondgebied van een lidstaat verblijvende onderdanen van derde landen. Wat meer bepaald terugkeerbesluiten betreft, is in artikel 6, lid 1, van genoemde richtlijn bepaald dat de lidstaten een dergelijk besluit in beginsel uitvaardigen tegen iedere derdelander die illegaal op hun grondgebied verblijft.

[...]

40 Overeenkomstig artikel 7, lid 1, van richtlijn 2005/85 mag een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat in eerste aanleg is beslist om het verzoek om internationale bescherming af te wijzen. Hoewel dit recht om te blijven volgens de uitdrukkelijke bewoordingen van die bepaling geen verblijfsvergunning inhoudt, blijkt niettemin uit met name overweging 9 van richtlijn 2008/115 dat bedoeld recht om te blijven eraan in de weg staat dat het verblijf van een persoon die om internationale bescherming verzoekt in de periode vanaf de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming tot aan de vaststelling van het besluit in eerste aanleg waarin op dat verzoek wordt beslist, als „illegaal” in de zin van deze richtlijn wordt aangemerkt.

41 Zoals ondubbelzinnig uit de bewoordingen van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2005/85 voortvloeit, eindigt het recht om te blijven waarin die bepaling voorziet met de vaststelling van het besluit in eerste aanleg waarbij het verzoek om internationale bescherming door de beslissingsautoriteit wordt afgewezen. Wanneer de betrokkene geen verblijfsrecht of verblijfsvergunning op een andere rechtsgrondslag is toegekend, met name op grond van artikel 6, lid 4, van richtlijn 2008/115, waarmee de afgewezen verzoeker aan de voorwaarden voor toegang tot dan wel verblijf of vestiging in de lidstaat in kwestie kan voldoen, heeft dit afwijzende besluit tot gevolg dat deze verzoeker, zodra dit besluit is vastgesteld, niet langer aan deze voorwaarden voldoet, zodat zijn verblijf dan illegaal wordt.”

Reeds in het arrest Arslan van 30 mei 2013, C-534/11, had het Hof vastgesteld dat “(u)it het voorgaande volgt dat op de eerste vraag moet worden geantwoord dat artikel 2, lid 1, van richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met punt 9 van de considerans ervan, aldus moet worden uitgelegd dat die richtlijn niet van toepassing is op derdelanders die om internationale bescherming hebben verzocht in de zin van richtlijn

2005/85, in het tijdvak tussen de indiening van dat verzoek en de vaststelling van de beslissing in eerste aanleg over dat verzoek of, in voorkomend geval, de beslechting van het eventuele beroep tegen die beslissing.” (punt 49)

Artikel 7 van richtlijn 2005/85 waarvan sprake is inmiddels vervangen door artikel 9 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit verandert echter niks aan bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt dat een derdelander gedurende de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming niet als « illegaal » kan worden beschouwd en er aan hem dus geen terugkeerbesluit, zoals *in casu* het bestreden bevel, op grond van de Terugkeerrichtlijn kan worden afgeleverd minstens tot de beslissingsautoriteit in eerste aanleg, *in casu* het CGVS, zijn verzoek afwijst.

Het eerste middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2. Gevolgen van de vernietiging van de eerste bestreden beslissing

3.2.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In de tweede bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 09.04.2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

3.2.2. Nu de beslissing tot verwijdering van 9 april 2024, waarmee het bestreden inreisverbod gepaard ging, werd vernietigd kan dit inreisverbod niet langer staande blijven zodat het moet worden vernietigd. Er dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door verzoeker aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 9 april 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS